

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **S. T.**, zastoupen Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j. CPR-10045-6/ČJ-2017-930310-C232, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2018, č. j. 14 A 9/2017 – 30,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2018, č. j. 14 A 9/2017 – 30, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 11. 3. 2017, č. j. KRPA-87240-19/ČJ-2017-000022-ZAM, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok. Rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 11. 3. 2017, č. j. KRPA-87240-20/ČJ-2017-000022-ZAM, byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění částkou ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce proti těmto rozhodnutím zamítl žalovaný jako nepřípustná

rozhodnutími ze dne 25. 5. 2017, č. j. CPR-10045-5/ČJ-2017-930310-C232, a č. j. CPR-10045-6/ČJ-2017-930310-C232.

[2] Proti naposledy uvedeným rozhodnutím brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Usnesením ze dne 17. 7. 2017, č. j. 4 A 66/2017 – 24, městský soud vyloučil žalobu k samostatnému projednání v části, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j. CPR-10045-6/ČJ-2017-930310-C232, tedy rozhodnutí, které se týkalo povinnosti žalobce nahradit náklady řízení o správním vyhoštění (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[3] Městský soud poté vyzval žalobce, aby uhradil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu proti napadenému rozhodnutí. Na tuto výzvu reagoval žalobce vyjádřením, že výzva je nedůvodná, jelikož žalobce je jako cizinec v řízení ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění od poplatku osvobozen dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Zároveň navrhl, aby byl od soudního poplatku osvobozen.

[4] Městský soud toto vyjádření vyhodnotil jako žádost o osvobození od soudních poplatků a vyzval žalobce k doložení majetkových poměrů. Jelikož žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval, městský soud žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků zamítl usnesením ze dne 15. 1. 2018, č. j. 14 A 9/2017 – 30 (dále jen „napadené usnesení“).

II.
Kasační stížnost

[5] Žalobce / stěžovatel / napadl usnesení krajského soudu kasační stížností. Má za to, že výzva městského soudu k zaplacení soudního poplatku je nedůvodná. Podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích, je od poplatku osvobozen cizinec v řízení ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci řízení o správním vyhoštění. Pouze z administrativních důvodů bylo o nákladech řízení rozhodnuto samostatným rozhodnutím, když běžně výrok o nákladech správního řízení bývá integrální částí rozhodnutí ve věci samé. S ohledem na citované ustanovení je stěžovatel od povinnosti k placení soudního poplatku za podanou žalobu osvobozen.

III.
Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **je** důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu v tom, že stěžovatel je v posuzovaném případě osvobozen od soudního poplatku ze zákona dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích. Dle citovaného ustanovení se od poplatku se osvobozuje *cizinec v řízení ve věcech mezinárodní ochrany, dočasné ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení zajištění, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, a v řízení o propuštění cizince ze zajištění*. Již v rozsudku ze dne 11. 2. 2015, č. j. 2 Azs 232/2014 – 21, Nejvyšší správní soud shledal, že je na místě použít extenzivní výklad uvedeného ustanovení tak, aby bylo zachováno právo cizince na přístup k soudu. Vycházel přitom z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 4 Ans 11/2013 – 25, podle nějž je v případě vícero a priori možných a ve své podstatě rovnocenných výkladových variant nutno volit takový výklad, který jde ve prospěch ochrany základního práva dotčené osoby. Přiklonil se tudíž k rozšiřujícímu výkladu pojmu „rozhodnutí o správním vyhoštění“ tak, že pro účely rozhodování o osvobození od soudních poplatků, tedy pro účely poskytnutí dobrodiní (výhody) žalobci ve správním soudnictví, je třeba pod tento pojem zařadit i rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění. Pokud je tedy osvobozen od soudního poplatku cizinec v řízení ve věci rozhodnutí o správním vyhoštění, zahrnuje uvedené i rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění.

[9] Skutkově a právně (téměř doslovně) totožnou kasační stížností se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudcích ze dne 10. 1. 2018, č. j. 2 As 419/2017 – 16, a ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 As 420/2017 – 17 (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz), a v této věci není důvod pro odchylné posouzení. I zde dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě podání správní žaloby proti napadenému rozhodnutí se na žalobce vztahuje zákonné osvobození od soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích. Jelikož tedy výzva městského soudu k zaplacení soudního poplatku za žalobu nebyla v souladu se zákonem (žalobce je *ex lege* v této věci povinnosti platit soudní poplatek zproštěn), bylo by chybným postupem, kdyby městský soud na základě pravomocného rozhodnutí o neosvobození od soudního poplatku vydal novou výzvu k zaplacení soudního poplatku za žalobu, nebo dokonce později řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavil.

IV.
Závěr a náklady řízení

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vyjádřeným výše.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v konečném rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu